

Като та идяха и приседяха на два пътя, дървета и
отправдах от Никола Генова, аз си дойдох и вечерта дой-
дох на фенер у стаята Брадински. На сутринта ранко
станах да си идя, излязох от стаята без да ми се оба-
ди, що то не беше станал. Отидох на фенер и така за ва-
нора. Гледам только ранко иде и дъдо Христо. Той дойде
и ватората дойде на Хасков и аз са приготвих да го
какам. Но дъдо Христо са закръти вие и на повика:
Ела кажа да идем с кайкът този път. ~~?~~

— Не закръти? или може кайкът по-скоро да иде?

— Не; ама този път ресох тъй да идя да да не
оми сам си.

Аз първоначално не ибна ибцо да зауча и ста-
нах да отидя. Качихме се на кайк-ът и ватор-ът
дойде. Но дъдо Христо без да ^{са} стигава ибцо ме
ватората дошъл, като отиднахме от вкелата; ~~?~~,
каза, седяха ли та вчера, пръсдяха ли та, раска-
ми ми сега по-покажи да чуя аз какво та ка-
заха, как та отседяха

Как е тъй, говори той, говори аз, излязохми по-
дирт вие, викаха поела вдирт пак, и питаха не го
ми кетно из давам този български встатник, тва-
и-тъй, сам си ми го издавам или ти дава правител-
ство то ибцо твоя? Еге, хидк, тидк. Правителство
то не ми дава ибцо сам на твоята не ми земя
ибцо

— Сам только тъй мимими хубави кажа пръсдаме
лети, дурно ибцо хид не си ми земя?

— Еге, земя сам, ама тв не си знае за какво си.